

– irreális volt, egyebek között azért vezetett katasztrófához, mert elmulasztotta a szükséges katonai óvintézkedéseket egy esetleges német invázióval szemben.

Kállay következetesen figyelmen kívül hagyta a magyar határok menti német csapatösszevonásokra vonatkozó hírszerzői jelentéseket. Visszatúsította a küszöbönálló megszállásra vonatkozó „hírszéléseket”, mert meg volt győződve arról, hogy Németország nem kockáztatná meg a magyarországi közlekedési útvonalak elvesztését – a szövetségesek hallgatólagosan belementek abba, hogy amíg Magyarország független marad, ezeket nem bombázzák.² Figyelmen kívül hagyta a német csapatmozdulatokról szóló jelentéseket: ezeket a náci „taktikai fenyegetéseinek” nevezte, amelyek célja az ő lemondatása és az olyan németellenes politikások félreállítása, mint Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter.³ A Magyarországgal kapcsolatos német szándékokra vonatkozó értesülések egyik legfőbb forrása a Vaada volt. A zsidó mentési és segélyszervezet vezetőit az egyik budapesti Abwehr-ügynök, Josef (Józsi) Winninger csaknem egy héttel a megszállás előtt arról tájékoztatta, hogy „Magyarország nem lesz többé önálló”⁴. Furcsa módon a hivatalos zsidó vezetők sem tették meg a szükséges óvintézkedéseket, jóllehet már egyáltalán nem volt kétséges előttük, hogy mit tettek a náci a megszállt Európa zsidóságával (lásd a 23. fejezetet).

A fegyveres erőket meg sem próbálták felkészíteni a lehetséges ellenállásra. A második magyar hadsereg maradványai Ukrajna nyugati részén maradtak, ahol megszálló feladatokat teljesítettek; az országon belüli erők gyakorlatilag a békeidőben szokásos készenléti állapotban voltak, többnyire németbarát tisztek parancsnoksága alatt. A lehetséges szovjet megszállástól való félelem, amely hosszú távon fenyegetőbbnek látszott, mint a német megszállás közvetlen veszélye és egy nyíltan náci típusú totalitárius rendszer bevezetése, elhomályosította Kállay gondolkodását, és szinte megbénította akaratát. Makacsul figyelmen kívül hagyta Bajcsy-Zsilinszky Endre és Kiss János altábornagy, a kicsiny ellenállócsoport – később a nyilasok által kivégzett – vezetőinek tanácsát, akik a „leghatározottabb ellenakciót és a munkások felfegyverzését” követelték. A Szociáldemokrata Párt képviselőinek azt a kérését is elutasította, hogy nyíltan és félreérthetetlenül szakítson a tengelyhatalmakkal, és a szövetségesekhez forduljon támogatásért a náci veszéllyel szemben.⁵ Ha hallgatott volna e magyar baloldali politikusok ajánlataira – akiknek nézeteit gyakran osztotta, ám mint a feudális konzervatív arisztokratának el kellett vetnie őket –, akkor némi szerencsével már a románokat megelőzve kivonhatta volna Magyarországot a háborúból, s így Magyarország élvezhette volna mindazokat a politikai előnyöket, amelyek így hagyományos ellen-